

مکانی فراتر از سخnerانی

درباره جایگاه کنونی دانشگاه و آنچه باید باشد

محمدمجواد نصرامصفهانی

نویسنده و پژوهشگر

در دنیای امروز، دانشگاه تنها یک مرکز آموزشی-پژوهشی نیست، بلکه مرکزی برای تربیت فکر آزاد، نقد سازنده و تحول اجتماعی است. دانشگاه فکر را بیدار می کند، انسان را شکل می دهد و زندگی اجتماعی را تغییر می دهد. در واقع، دانشگاه در قرن بیست و یک محیطی است که در آن اندیشه‌ها آزادانه مبادله می شوند، حقیقت جستجو می شود و نسل جدید با ارزش‌هایی همچون انسانیت، دموکراسی و انصاف آشنا می شود. اگر دانشگاه تنها خود را محدود به آموزش و پژوهش نماید، تبدیل به یک کارخانه تولید نیروی کار خواهد شد. در این صورت، دانشگاه شاید بتواند جامعه را پیش ببرد، اما نمی تواند جامعه را معنا ببخشد و آن را تعالی دهد. در حالیکه دانشگاه باید مرکزی فکری، انسانی و پویا باشد تا نقش اصلی خود یعنی تربیت انسان‌هایی آگاه، منتقد و مسئولیت‌پذیر را به بهترین نحو ایفاء نماید. دانشگاه با آموزش تفکر انتقادی، به ایجاد پرسش‌های اساسی درباره جهان، انسان، اخلاق و معنا کمک می نماید و در این مسیر دانشجویان را با چگونگی استدلال و بحث برای نحوه دستیابی به حقیقت آشنا می نماید. در این دیدگاه دانشجو فقط یک شماره دانشجویی یا یک معدل نمرات نیست، بلکه انسانی سرشار از احساسات، ارزش‌ها، رویاهای شخصی، استعدادها و مشکلات تلقی می شود. بر این اساس، در یک چنین محیطی دانشجو نه تنها خود را محدود به حفظ مطالب درسی نمی کند، بلکه سؤال می پرسد، به جواب‌ها شک می کند، استدلال می کند و دیدگاه‌های خود را بیان می کند. در این شرایط است که دانشگاه از یک موسسه آموزشی ساده به یک آزمایشگاه فکر تبدیل خواهد شد؛ آزمایشگاهی که در آن نوآوری، بحث، اعتراض، خلاقیت و دغدغه اجتماعی پایه و اساس است. متأسفانه در سال‌های اخیر، فضای دانشجویی و فرهنگی دانشگاه، به جای اینکه زمینه‌ای برای نقد، خلاقیت و مشارکت باشد، تبدیل به فضایی ساکت شده است. تنه این درخت تنومند با قدمتی بیش از یک قرن، زیر بار دخالت‌های سلیقه‌ای-سیاسی خمیده شده است؛ چیزی که با خاستگاه دانشگاه در تضاد کامل است. در این میان فعالیت‌های دانشجویی به‌جای نقادی و پیگیری مطالبات، بیشتر جنبه تشریفاتی یا تبلیغاتی بی‌روح پیدا کرده است. در این شرایط استقلال جنبش دانشجویی و تنوع فکری در دانشگاه زیر سؤال رفته است، بیشتر مراسم ملی و مذهبی بدون مشارکت و برنامه‌ریزی دانشجویان برگزار می شود. اندک دانشجویان شرکت کننده فقط به عنوان تماشاگر حضور دارند. گویا هدف از برگزاری این مراسم فقط انجام یک چک لیست فرهنگی و انجام یک تکلیف اداری است. نتیجه این رویکرد، منجر به برگزاری سخنرانی‌هایی یک‌طرفه و با موضوعات کلیشه‌ای شده است که نه تنها به واقعیت‌های اجتماعی، فرهنگی و سیاسی جامعه توجهی ندارد بلکه به واقعیت‌های زندگی دانشجوی فعلی اعم از استرس ناشی از مشکلات اقتصادی، نگرانی از آینده شغلی و... نیز پاسخ نمی دهد. این تشریفات بدون روح به دانشجو اینگونه القا می کند که تو فقط یک عدد هستی، فقط حضور داشته باش. دانشجو در این فضا احساس می کند مهم نیست. در صورتی که نیاز دانشجویان در شرایط فعلی کشور، گوش دادن به سخنان عمیق و رشددهنده برای آشنایی با فضای نقد و تبادل اندیشه، برای دستیابی به رشد فکری عاطفی است. انتظار دانشجو این است که از نظر دانشگاه، او مهم باشد و صدایش شنیده شود. زیرا دانشگاه در نظر دانشجویان پیش از ورود به آن، محیطی بوده که او می تواند در آن فکر کند، انتقاد کند، بیان کند، و در نتیجه رشد کند. در چنین شرایطی، اکثریت دانشجویان از شرکت در گفت‌وگوهای نقدانه یا فعالیت‌های فوق برنامه خودداری می کنند. این خودداری ریشه در بی علاقه‌گی یا بی تفاوتی آنها ندارد، بلکه دانشجویان دارای احساس تعلق، همدردی و مسئولیت اجتماعی قوی هستند. در واقع این اتخاذ پاره ای از سیاست‌های سلیقه‌ای سبب شده که دانشجویان خسته شوند نه خستگی فیزیکی، آنها دچار خستگی روحی-روانی هستند. آنها تحت فشارهای شدیدی همچون فشار تحصیلی و اقتصادی ناشی از هزینه‌های بالای زندگی، مشکلات مالی و استرس بیکاری، انزوا و فشار روانی قرار دارند. این شرایط، فضای دانشگاه را از یک محیط متفکر و منتقد، به فضایی تبدیل کرده که در آن خودسانسوری و سکوت غالب است. این فرهنگ خودسانسوری و سکوت باعث شده است دانشجویان حتی در مورد موضوعات علمی و غیرسیاسی هم محتاط شوند. این وضعیت تنها مشارکت دانشجویان در فعالیت‌های فوق برنامه را محدود نکرده است، بلکه به تدریج خلاقیت و روحیه انتقادی آنها را نیز تضعیف کرده است. این شرایط نه تنها برای دانشجویان، بلکه برای کل جامعه نگران کننده است. به منظور رفع این نگرانی ها بهتر است:

سلامت روان دانشجو در اولویت دانشگاه‌ها قرار بگیرد. پیشگیری بهتر از درمان است. ایجاد فرهنگ حمایت از سلامت روان دانشجویان در محیط

دانشگاه از ابتدای ورود دانشجو به دانشگاه ضروری است. برای نیل به این مهم، نیاز به رویکردی چندبُعدی است که هم جنبه‌های فردی، هم ساختاری و هم اجتماعی را در نظر بگیرد. دانشجو باید نسبت به مسئولیت‌پذیری در برابر سلامت روان خود آگاه گردد. خدمات روانشناسی برای کاهش افسردگی، اضطراب و بی انگیزگی ناشی از بی اعتمادی به آینده به‌طور رایگان ولی در بهترین سطح از دانش روانشناسی ارائه شود. جلسات گفت‌وگو با افرادی که در شرایط سخت توانسته‌اند موفق شوند برگزار گردد تا دانشجویان با مشاهده مثال‌های واقعی، امید و انگیزه‌شان بهبود یابد. محتواهای الهام‌بخش همچون: ساخت فیلم و پادکست درباره داستان‌های موفقیت دانشجویان عادی، تولید گردد. فضاهای دوستانه همچون: کافه کتاب، کافه بازی، کافه علم، پارک تعامل برای تشویق دانشجویان به تعامل با یکدیگر، طراحی و اجرا شود. سیستم آموزش دانشگاه انسانی‌تر و کمتر فشاری شود. از کارفرمایان و فارغ التحصیلان موفق برای معرفی فرصت‌های شغلی و بهبود نگرش دانشجویان نسبت به آینده شغلی خود دعوت شود تا دانشجویان با مهارت‌هایی که بازار کار امروز نیاز دارد آشنا شوند. وقتی دانشجو احساس کند تحصیلش به او قدرت، مهارت و امید می دهد، انگیزه از درونش سرچشمه می گیرد و مهارت‌های ارتباطی، کار تیمی و مدیریت زمان برگزار شود. تعدادی از دروس علوم انسانی در زمینه حقوق شهروندی، دموکراسی، آزادی بیان و مسئولیت اجتماعی در چارت درسی دانشجویان دانشگاه‌های صنعتی گنجانده شود و از استادان بنام علوم انسانی برای تدریس آنها دعوت شود. برای ارزیابی شرایط روحی-روانی دانشجویان و دانشگاه، جلسات مداوم و عمومی با دانشجویان برگزار شود، تا صدای آنها بدون واسطه و قضاوت شنیده شود. دانشجو وقتی احساس کند دانشگاه همراهش است تا به آینده ای بهتر برسد، انگیزه از درونش سرچشمه می گیرد.

فضای فرهنگی دانشگاه به دانشجویان تعلق بگیرد، برنامه‌های فرهنگی دانشگاه، به جای برنامه‌ریزی از بالا به پایین و از سوی دفاتر اداری، از سوی دانشجویان پیشنهاد و اجرا گردد. این رویکرد، دانشگاه را به فضایی برای بلوغ انسانی، روحی و فکری دانشجو باز می گرداند. با توسعه فعالیت‌های گروهی، انزوای دانشجویان کاهش یافته و مشارکت دانشجویان افزایش می یابد. روحیه همدلی، مسئولیت‌پذیری اجتماعی، احترام به تنوع آرا و تفکر انتقادی در آنها شکل خواهد گرفت. دانشگاه محیطی خواهد شد که آنها را برای زندگی معنادار تربیت می کند نه فقط برای کسب شغل. با این تغییر نگرش، دانشگاه به دانشجویان به‌طور ملموس می آموزد که تحصیل فقط برای کسب شغل نیست، بلکه برای رشد فردی، ارتقاء فرهنگی و مسئولیت‌پذیری اجتماعی است. در واقع به جای اینکه به دانشجویان بیاموزد که چگونه کار کنند، می آموزد که چگونه انسان باشند. شاید ادغام معاونت فرهنگی در معاونت دانشجویی در دستیابی به این مهم بی تاثیر نباشد.

از مشارکت دانشجویان در اداره دانشگاه حمایت شود. تشکل‌های دانشجویی بتوانند تحت نظارت بی طرفانه دانشگاه، فعالیت کنند. تنوع فکری، فرهنگی و سیاسی دانشجویان پذیرفته شود. به جای نظارت‌های سختگیرانه بر دانشجویان، سیستم‌های مبتنی بر شفافیت، پاسخگویی و مسئولیت‌پذیری جایگزین شود. شرایط لازم برای دسترسی آزاد دانشجویان به امکان برگزاری همایش، سخنرانی، تجمع دانشجویی و انتشار رسانه‌های دانشجویی ایجاد شود. گفت‌وگوی منظم بین مسئولان دانشگاه و نمایندگان تشکل‌های دانشجویی برگزار گردد و در مورد تصمیمات مهم برای آنها شفاف سازی شود. تشکل‌ها نمی توانند همه چیز را تغییر دهند، اما می توانند در تلطیف فضای دانشگاه مؤثر باشند. این تشکل‌ها می توانند با کمک به سایر دانشجویان، امید را در دانشگاه افزایش دهند. عضویت در تشکل یعنی اینکه دانشجو هم می تواند کمک کند، کمک بگیرد، و فضای دانشگاه را بهتر کند. اگر این مهم از سوی مدیریت دانشگاه پذیرفته شود، تشکل‌های مستقل دانشجویی می توانند در فرآیند تغییر فرهنگ و افزایش فضای امن در دانشگاه، بازویی قوی برای مدیریت دانشگاه باشند. این رویکرد، هوشمندانه، امن و جذاب است.

دانشجو دهه‌های قبل، امروز به عنوان نسلی آگاه، متعهد و پرتلاش، نفتها در علم و فناوری، بلکه در احترام به انسانیت و سلامت روان، الگویی ملی و بازآزاد هستند. روزگاری است که در سایه فشارهای شدید اقتصادی، اجتماعی و تحصیلی، نسل فعلی با بحران‌هایی عمیق روبه‌رو شده است. در حالیکه این نسل با هدف کسب دانش، نوآوری و پیشرفت وارد دانشگاه شده است. دانشگاه باید بستری برای رشد آنها باشد. فضای دانشگاه باید مکانی امن و حمایت‌گر باشد تا استرس مزمن، اضطراب، افسردگی و تهایی آنها از بین رود. اگر دانشجویان بیمار باشند، دانشگاه نمی تواند سالم باشد. سلامت روان دانشجویان، زیرساخت اصلی برای رشد و پیشرفت دانشگاه و به طبع آن رشد و پیشرفت ایران خواهد بود.

تیتریک

HEADLINE ONE

پزشکیان در مراسم روز دانشجو مطرح کرد:

موضوع حجاب با دستور حل نمی شود

گروه خبر: رئیس جمهور برای شرکت در مراسم روز دانشجو به دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی رفت. قبل از سخنرانی مسعود پزشکیان، نمایندگان چند تشکل دانشجویی و صنفی پشت تریبون رفتند و به بیان نقطه‌نظرات خود پرداختند. حسین سیمایی صراف، وزیر علوم، محمدرضا ظفرقندی، وزیر بهداشت، محسن حاجی میرزایی، رئیس دفتر رئیس جمهور و مصطفی رستمی، رئیس نهاد نمایندگی رهبری در دانشگاه‌ها نیز در این مراسم حضور داشتند.

۵۰ درصد مردم با اکراه پای صندوق آمدند

پزشکیان در آغاز صحبت‌های خود، با اشاره به انتخابات ۱۴۰۳ گفت: «در انتخابات ۵۰ درصد مردم پای صندوق رای نیامدند و آن ۵۰ درصد دیگر نیز با اکراه در انتخابات شرکت کردند و این اتفاق یک پیام روشن داشت، اینکه اگر ایران را می‌خواهیم و کشورمان را می‌خواهیم بدانیم همه کسانی که آمدند و نیامدند، برای ایرانمان هستند. همانطور که رهبر انقلاب فرمودند همه پای ایران ایستاده‌اند، ما نباید دیگران را اجنبی و خودمان را خودی فرض کنیم.»

رئیس جمهور با بیان اینکه همه باید به میدان بیایند تا مشکلات را حل کنیم، تأکید کرد: «همه ما در ایجاد مشکلات امروز مقصر هستیم، چپ یا راست، با تفاوت یا بی تفاوت ما هستیم و بایدیم که باید پاسخگو باشیم. ناترازی‌ها در حوزه‌های مختلف برق، آب، پول، محیط زیست و فرهنگی تازه به وجود نیامده است، ناترازی فرهنگی مدت‌هاست که ادامه دارد، یک حرف می‌زنیم و نیم و طور دیگری رفتار می‌کنیم.» پزشکیان راه حل مشکلات کشور را وقای و همدلی دانست و تصریح کرد: «باید تفاوت را بپذیریم، انگ نچسبانیم، مسخره نکنیم. اینکه بگوییم دیگران اجنبی هستند و ما خوب هستیم، درست نیست. آنهایی که پای صندوق رای نیامدند بد نبودند، حتماً گلایه‌هایی داشتند و ما نتوانستیم به روشنی پاسخ آنها را بدهیم اما اگر می‌خواهیم ایرانمان را حفظ کنیم باید این گلایه‌ها را بشنویم و پاسخگو باشیم.» رئیس جمهور در پاسخ به اعتراضات مطرح شده از سوی برخی دانشجویان، گفت: «باید تحمل کنید، من صبر کردم و شما صحبت کردید، حالا شما صبر کنید، حتی اگر حرف‌های مرا نمی‌پذیرید. باید یکدیگر را تحمل کنیم، با هم گفت‌وگو کنیم و به یکدیگر توهین نکنیم. اطمینان دارم تمام دانشجویانی که امروز پشت این تریبون حاضر شدند و سخنان خود را مطرح کردند، به فکر اصلاح مملکت هستند اما هر یک از زاویه دید و نگاه خود مسئله را بیان می‌کنند. ما نیز تلاش می‌کنیم دیدگاه‌های مختلف را در حد امکان اجرایی کنیم اما مشکلات به سادگی قابل حل نیست.»

توضیح پزشکیان درباره افزایش قیمت بنزین

پزشکیان با اشاره به صحبت یکی از دانشجویان که گفته بود «شما قول دادید بنزین را گران نکنید!» اظهار داشت: «من قول دادم که عدالت را اجرا کنم؛ در حال حاضر ۴ میلیارد دلار بنزین با نرخ ۶۰ هزار تومان وارد می‌کنیم و با نرخ یک هزار و ۵۰۰ تومان می‌فروشیم، این درحالی است که نمی‌توانیم معیشت اکثریتی که امکان بهره‌برداری از این امکان (بنزین) را ندارند تامین کنیم. آیا این درست است که با محدودیت‌های رای تامین ارز، همچنان مبالغ هنگفتی را صرف تامین بنزین کنیم در حالی که ارز کافی برای تامین کالاهای اساسی نداریم؟ ارز و بنزین باید به تمام کسانی که در این مملکت زندگی می‌کنند، به صورت برابر اختصاص پیدا کند نه اینکه یک عده که بیشتر مصرف می‌کنند، بیشتر بهره‌مند شوند.» او همچنین با اشاره به مصوبه دولت در خصوص اصلاح قیمت بنزین، خاطرنشان کرد: «سال‌های گذشته برای کالاهای اساسی ۱۵ تا ۱۸ میلیارد دلار هزینه می‌شد؛ الان ما فقط ۸ میلیارد دلار تا پایان سال در اختیار داریم.»

دولت، بانک‌ها و مجلس عاملان تورم هستند

پزشکیان ادامه داد: «با برنامه‌ریزی‌های انجام‌شده بودجه سال آینده نسبت به بودجه امسال فقط ۲ درصد رشد خواهد داشت، در حالی که تورم ما ۳۰، ۴۰ یا ۵۰ درصد است، تا جایی که ممکن بوده از خودمان شروع کرده ایم و سعی کرده ایم با صرفه جویی هزینه‌ها را کاهش دهیم.» او تأکید بر اینکه عامل اصلی تورم دولت، مجلس و بانک‌ها هستند، گفت: «منابع ما محدود است اما توقعات ما نامحدود است؛ من خودم نماینده مجلس بودم اما نمایندگان قانون تصویب می‌کنند در حالی که پولی برای اجرای آن وجود ندارد و لذا پول بدون پشتوانه چاپ می‌شود و تورم ایجاد و فشار زیادی به فقرا، کارمندان و حقوق‌بگیران وارد می‌شود. یعنی ما با بدهاتی که پشتوانه مالی ندارد، عملاً از جیب همین مردم برمی داریم. هفت هزار همت یعنی هفت میلیون میلیارد تومان پروژه نیمه تمام در کشور داریم؛ پروژه‌هایی که کلنگ خورده‌اند اما نیمه کاره راه شده‌اند. با این حجم پروژه روی زمین مانده، باز هم می‌خواهیم پروژه جدید امضا کنیم؟ ما اعلام و تأکید کرده ایم که پروژه جدید نمی‌پذیریم و وعده غیرواقعی به مردم نمی‌دهیم. نباید به مردم وعده بیجا و غلط بدهیم. پروژه‌ها باید اولویت‌بندی و انجام شوند، اگر انجام ندادیم ما را محاکمه کنید.» پزشکیان در ادامه با ایراز تأسف نسبت به اجرا نشدن برخی دستورات ۲۰ سال پیش مقام رهبری، اظهار داشت: «موضوع فرونشست زمین در بخش‌های مختلف کشور از جمله تهران، کرج و قزوین بسیار جدی است، باران هم نمی‌بارد و روشن است که اگر بارندگی نداشته باشیم تهران برای تامین آب با مشکل جدی روبه‌رو خواهد شد و در این راه تنها مسیر و راهکار، صرفه جویی در مصرف و جلوگیری از توسعه نامتناسب و بدون برنامه است. یک هزار همت از بودجه سال آینده به پرداخت حقوق بازنشستگان اختصاص دارد چرا که از ابتدا درست مدیریت نشده و صندوق‌های بازنشستگی کارایی لازم را نداشته‌اند. سوال اینجاست که آیا این دولت مقصر است؟ یا دولت قبل؟ یا مجلس؟ پاسخ این است که یک روند اشتباه در طول سال‌ها شکل گرفته است و همه به گونه‌ای اقدام کرده ایم که صندوق‌های بازنشستگی قدرت پرداخت یک چهلیم حقوق بازنشستگان را نیز ندارند و دولت باید آن را پرداخت کند. باید نزدیک به ۸۰۰ هزار میلیارد تومان بدهی گذشته را پرداخت کنیم. یک میلیون

گزارش یک

میلیارد تومان نیز باید در بخش یارانه پرداخت شود.» رئیس جمهور با اشاره به اظهارات و انتقاداتی که طی روزهای گذشته در خصوص مذاکره با آمریکا مطرح شده است، تأکید کرد: «جز خدا و مردم کشورم به هیچ کس آمیدی ندارم. اینکه فکر کنیم کسی در بیرون از این سرزمین می‌خواهد به ما کمک کند، خیالی باطل است. باور و اعتقاد من این است که تنها باید به خدا و سپس به مردم خودمان تکیه کنیم. در سفرهای داخلی و خارجی -چه شرق و چه غرب- به این باور رسیدم که تنها باید به مردم عزیز کشور و خودمان تکیه کنیم و راه نجات از این مسیر می‌گذرد. ایران خانه ماست و همه ما متعلق به این خانه هستیم. همان گونه که نسبت به فرزندان و بستگان خود احساس مسئولیت می‌کنیم، موظفیم با تمام مردم ایران نیز با همان نگاه رفتار کنیم؛ نه بر اساس امر و نهی، نه با این تصور که باید دستور بدهیم و دیگران اطاعت کنند.»

موضوع حجاب با دستور و تحکم حل نمی شود

رئیس جمهور با تأکید بر اینکه مسئله حجاب مسئله ساده ای نیست، گفت: «حجاب با دستور و تحکم حل نمی شود و باید با اقناع عمل کنیم، همانطور که رهبر انقلاب تأکید دارند، این مسئله نیازمند کار اقناعی و فرهنگی است. همه مردم ایران همانند فرزندان من هستند، نمی توان با دعوای تحکم و اجبار در هیچ موضوعی به نتیجه رسید بلکه باید مردم را اقناع کرد و این اقناع، نیازمند کار، صبر، گفت‌وگو و تلاش جدی است. در خانواده من حتی یک نفر هم بی حجاب یا غیر چادری نیست؛ اما مناعتیاش این نیست که اگر کسی چادر ندارد، من باید با او برخوردی نامناسب داشته باشم. عزت، پاکدامنی، صداقت و راستی ارزش‌هایی انسانی اند و همه انسان‌ها ذاتاً به این فضایل تمایل دارند. این طور نیست که اگر ظاهر کسی مطابق سلیقه من نبود، درباره او سخنانی دور از انصاف بگویم.» رئیس دولت چهاردهم در بخش دیگری از سخنان خود با درخواست از اساتید دانشگاه و کارشناسان برای کمک به دولت در اصلاح فرآیند امور، بیان کرد: «در سال ۱۴۰۱ مردم به خیابان آمدند و برخی به مقام معظم رهبری بی احترامی کردند اما در سال ۱۴۰۴ همین مردم به خیابان آمدند و «جانمان فدای رهبر» گفتند، این یعنی تغییر رفتار ایجاد شده است. کسی که حاضر است برای من جان بدهد، ممکن است نظرش را من متفاوت باشد. آیا چون عقیده اش متفاوت است باید به او انگ بزنیم؟ بگوییم بیگانه است؟»

به دنبال اجرای عدالت در کشور هستیم

او با بیان اینکه ۴۷ سال ادعا کردیم به دنبال پیاده سازی عدالت در جامعه هستیم، گفت: «هرکس هم آمده همین را گفته. اما نتیجه چه شد؟ ما برای برقراری عدالت برنامه داریم؛ قدم اول این است که الان در همه روستاهایی که مدرسه ندارند، با کمک مردم مدرسه می‌سازیم. هر فرد، گروه و دانشگاهی که ادعا دارد می‌تواند اقتصاد، صنعت یا کشاورزی را سامان بدهد، ما میدان را برایش باز می‌کنیم که این کار را انجام دهند. مشکل ما نبود اختیار نیست، میدان عمل است.» رئیس جمهور همچنین توضیحاتی درباره اقدامات صورت گرفته در این دولت برای توسعه استفاده از انرژی خورشیدی ارائه کرد. رئیس دولت چهاردهم با اشاره دوباره به موضوع هزینه بالای واردات بنزین تأکید کرد: «تمام درآمدهای حاصل از اصلاح قیمت بنزین (که مبلغ زیادی هم نیست) به صورت مستقیم به کالابرگ اختصاص می‌یابد، وقتی چهار میلیارد دلار را برای واردات بنزین خرج می‌کنیم، تورم ایجاد می‌شود؛ زیرا پول نداریم و مجبور می‌شویم پول چاپ کنیم.» پزشکیان با دعوت از کارشناسان اقتصادی برای ورود به میدان برای حل مسائل کشور و گلایه از انتقادات مبتنی بر خوشی، خاطرنشان کرد: «با نسخه نوشتن و شعار دادن مشکلی حل نمی‌شود، باید پروژه محور عمل کنیم. همه در تبلیغات انتخاباتی می‌گویند یک شبیه مشکلات را حل می‌کنیم اما همه می‌دانیم که این موضوع شدنی نیست و تا حالا هم هیچ کس نتوانسته یک شبیه همه مشکلات را حل کند.» پزشکیان در بخشی از سخنرانی اش با صحبت‌های یکی از دانشجویان مواجه شد که به او گفت «شما ۴۷ سال در کشور رئیس بودید، چه کردید؟» این دانشجو سپس بعضی از مشکلات کشور مانند معضل خوررو را مطرح کرد. پزشکیان در پاسخ به این اظهارات، تأکید کرد که در این جلسه فرصت پاسخ به این موارد وجود ندارد. او در ادامه با اشاره به اقدامات صورت گرفته برای تقویت موضوع محله محوری و استفاده از ظرفیت مردم و مساعد برای اداره امور و حل مشکلات مردم، بیان کرد: «این‌هایی که مدام از اقدامات و عملکرد جهادی سخن می‌گویند، بدانند که خود من وقتی جوان بودم همراه با فرزندانم کارگری می‌کردیم، خانه بهداشت ساختیم، مسائل بهداشت و سلامت را در همان مناطق محروم سامان دادیم. بسیاری از کارهایی که در حوزه سلامت و بهداشت امروز درباره آن صحبت می‌شود- مثل پوشش همگانی بیمه، پزشک خانواده، سطح بندی خدمات و نظام ار جاع- از همان زمان مسئولیت‌م در وزارت بهداشت اجرایی شد.»

دانشجویان در حضور رئیس جمهور چه گفتند؟

بر اساس گزارشی که خبرگزاری مهر منتشر کرد، این نشست بدون حضور خبرنگاران حوزه آموزش عالی برگزار شد و صداوسیما هم صرفاً صحبت‌های رئیس جمهور را به صورت زنده پخش کرد. بر اساس این گزارش، یکی از خبرگزاری‌ها صحبت‌های نمایندگان دانشجویان را هم به صورت زنده پوشش می داد که این پخش زنده هم بعد از صحبت‌های دومین دانشجو قطع شد. مراسم با سخنرانی محمد اسماعیل قیداری، رئیس دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی آغاز شد، پس از آن ۱۴ نفر از نمایندگان تشکل‌ها صحبت کردند و پزشکیان هم آخرین سخنران بود. این سخنرانی‌ها با اظهار نظر، فریاد، تشویق و شعار همراه بود.

محمد جواد پاشاپور، نماینده شورای صنفی دانشجویان خطاب به پزشکیان گفت: «گسترش فعالیت‌های شوراهای صنفی با حمایت وزیر